

Isten népet tisztított magának szent Fia által

Alapige: ApCsel 10: 24-48.

Krisztus azt ígérte, hogy népével van minden nap a világ végezetéig. Ezt a népet egyedül a Szentháromság Isten ismeri igazán. Vitathatatlan, hogy az Úr Jézus Péter nevezetű tanítványa betelt Szentlélekkel, prédikációira ezrek tértek meg, gyógyíthatatlan betegek nyerték általa vissza épségüket, sőt az Úr által meghallgatott könyörgéseire Isten halottakat támasztott fel általa. Mindezek mellett mégis volt valami ebben a Péterben a régi Simonból, és pedig az a hagyományaiból és szokásaiból eredő előítéletesség, amivel ő minden nem zsidó embert tisztátalannak és szentségtelennek tekintett, olyan fertőző közegnek, hogy még az otthonuk kapuja küszöbét sem lépte át. ez megakadályozta őt abban, hogy felismerje Corneliusban az Isten munkáját.

Nyilvánvaló, hogy ez a zsidó történelmi és kulturális tapasztalatból kialakult és megcsontosodott világszemlélet a Szentlélek missziója, az evangélium egész világon való hirdetésének az útjában állt. Teljhatalommal bíró Urunk angyalát küldi el, hogy a Szentlélek útjából minden akadályt félreállítson.

Az akadálytalanítás ugyanabban az időben történik, de ígénk tanúsága szerint párhuzamosan egyszerre két helyen is. Az egyik hely Cornelius és egész házanépe, együtt a rokonaival és a barátaival, a másik hely pedig Péter és a mindig vele levő tanítványi közösség, úgy is mondhatnánk, hogy a misszió terepmunkájában aktívan résztvevő munkatársi közösség.

Nincs idő részletezni, bár érdemes volna, hogy Corneliusban Isten a bűnnek és elkárhozott állapotnak milyen akadályait számolja fel, vallásos tévképzeteket, babonát, különféle félelmeket, azokat a szörnyű érzéseket, amelyet fullánkként és mérges tövisként szúrták belülről őt, amikor a zsidók némelyike megvetően és utálattal viszonyult hozzá, amikor felsőbbrendű ember voltuk tudatában, ahol és amikor csak lehetett jól belé törülték a lábukat.

A lényeg, amire fel kell figyelnünk az, hogy mennyei Atyánk öröktől fogva való kiválasztó kegyelme embereket vonz magához, és e vonzás elől minden elválasztó falnak¹, és minden akadálnak félre kell állnia, ami úgy történik, hogy a Szentháromság Isten kivel-kivel személyesen törődik, valahogy úgy, mint a jó szülő, aki megfürdeti, táplálja, vigasztalja a gyermekét, teljes szívével odafigyel a fiára. Gondviselő Atyánk mindent úgy igazgat, hogy mi érvekből, jelekből és tökéletesen jó következtetésekből tisztán és világosan megértsük szent vezetését és akaratát (János, Kálvin 2012, 321).

Első lecke tehát, hogy ismerjük fel Isten személyes törődését úgy a saját, mint azon emberek életében, akikkel útjaink kereszteződnek. Kérjünk az Úrtól érzékeny Lelket, hogy meglássuk bennük örökkévaló Atyánk munkáját, mindenekfelett azt, hogy Jézus Krisztus megtisztító és megszentelő váltságáldozata ő reájuk is érvényes. Kérjük az Urat, hogy bontson le bennünk is minden akadályt, hogy a Lélek vezetésével szabadon szolgáljunk Istennek.

Cornelius az Úr angyalának prédikációját sajátosan és maximálisan helyesen értelmezte. Emlékezzünk, hogy az angyal mindössze annyit mondott neki, hogy azonnal hívasd magadhoz Pétert, aki a közelben tartózkodik! A mai ember ezt a parancsot úgy értelmezné, hogy ülj le és beszélj négyszemközt Péterrel valahol a belső szobában. Miért értjük így? Azért, mert jellemünket a saját korszakunk erői formálják és nem kizárólag Jézus Krisztus. Az autonóm, individualista ember ideálja, sajnos, csak az önmagunknak való önzésben, az irigységben, az és mindenki mással való versengésben nyilvánul meg. Ez bizony a bűn által megrontott ember

¹ Ef 2, 14.

jellemrajza, amihez képest a kétezer évvel ezelőtti római, pogány százados égi magasságban áll.

Ő nem önmagától lett ilyen, hanem a mennyei Atya ő feléje való fordulása miatt, és a benne munkálkodó kegyeleme miatt, ami őt imádkozóvá, irgalmassá, adakozóvá, másokra odafigyelő erényekben gazdag emberré tette. Így, amikor az Úr angyala azt mondta neki, hogy hívja magához Pétert, akkor Cornelius „önmaga” alatt a vele egy test feleségét, szeretett gyermekeit, a vér szerinti testvéreit, a rokonait, barátait, egyszóval a saját nemzetségét és népét is értette. Áldott csodálatos igazság!

Második lecke. Íme eljött hozzád Krisztus apostola, az Isten küldöttje, aki neked itt és most az Úr arca. Miként állsz Ő előtt, a szent Isten előtt, talán egyszál magadban? NEM! Sok emberrel vagy együtt, olyanokkal, akiket ismersz, és még több olyannak, akiket nem ismersz. Emlékezz az Úr beszédére!

Illés az ószövetségi egyház antikrisztusi korszakában volt az Isten hű tanúja. Egy nap két alkalommal is ezt mondta az Úrnak:

- „Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a te szövetségedet az Izrael fiai, a te oltáraidat lerontották, és a te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.”² Az Úr többek közt így vigasztalta Illést:
- „De meghagytam³ Izraelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt.”⁴

Igen! Felelős vagy minden szívért és térdért, aki eddig nem hajolt meg és ezután sem hajol meg napjaink Antikrisztusa előtt! Felelős vagy minden szívért és térdért, amelyik Krisztus előtt hódol, mert övé minden hatalom mennyen és földön. Te pedig a Krisztus trónja előtt hódolók seregében állsz, nem egyedül, hanem együtt az üdvözültekkel!

Isten nemcsak elkezdi a kegyelem kimunkálását, hanem tökéletesen be is fejezi azt. Alapigénk tehát az üdvösség munkájának leleplezését és kiteljesedését tárja elénk! A kiteljesedés alatt nemcsak a Szentlélekkel való betöltekezést értem, hanem a mennyei örök dicsőségéből való részesülés vigasztaló bizonyosságát is.

Péter Cornelius házában elmondott prédikációját és tanúbizonyságtételét össze lehet foglalni az Apostoli hitvallás tételeivel. Különösen munkálkodott Szentlélek az apostol prédikációja által. Nem mondott semmit azon felül, amit az Apostoli hitvallásban hiszünk és vallunk, nem volt semmi meggyőzés és rábeszélés, Szentlélek ezt az egyszerű tanítást használta úgy, hogy üdvözítő hitet adott a hallgatóinak, és annak külső jelét, hogy a hit által lakozást vett bennük, ami akkor és ott a nyelveken szólás ajándéka volt.

Mi szükség volt ehhez Péter apostolra? Miért hangsúlyozza maga Péter is, hogy a feltámadt Krisztus csak az Ő általa kiválasztott tanúknak jelent meg? Isten miért nem mutatta meg a Fiát a feltámadás után nyíltan mindenkinek (János, Kálvin 2102, 328)?

Isten bölcsessége határozott így. Isten azt akarja, hogy imádói Lélekben és igazságban imádják őt. Ő azt akarja, hogy népe a Szentlélek közösségében és vezetésével szolgáljon neki. Szentlélek hozzánk és belénk való eljövételét, bennünk való munkálkodását az apostoli igehirdetés által cselekszi. Szentlélek bennünk való munkáját úgy készíti elő, hogy felszólít és meghív téged,

² 1Kir 19:10 és 14; „Uram, a te prófétáidat megölték, és a te oltáraidat lerombolták; és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.” Róma 11: 3.

³ De mit mond neki az isteni felelet? Meghagytam magamnak hétezer embert, akik nem hajtottak térdet a Baálnak. Róma 11:4.

⁴ 1Kir 19:18.

éppen úgy, mint kétezer évvel ezelőtt Corneliust, hogy hallgass meg mindent, amit apostoli tanúja neked szól, amit Ő a hozzád küldött tanúja által mond.

Isten Szentlélek munkáját ma is Szentlélekkel felkent igehirdetői és tanúi által készíti elő. Nincs más út, ez az egyetlen út a hithez és az üdvösséghez.

Tegyük fel, hogy Isten rögtön a feltámadás után megmutatja a Fiát az egész világnak; mit eredményezett volna ez? Milyen következtetésekre jutott volna a kétezer évvel ezelőtti ember a feltámadott Jézus közvetlen meglátásával és tapintásával? Vajon a testi érzékelés felfedhette volna bárkinek is az Isten Fia Messiás Jézus teljes igazságát és valóságát, mindazt, amit Isten tudunkra akart adni? Tudjuk a választ, nem! Sőt inkább teljes homályba zárta volna az Isten igazságát, teljesen eltakarta volna az emberek elől az örök mennyei ország valóságát, az új teremtetést, amiben Isten Krisztus által részesített bennünket.

Az Isten igazsága, a mennyei valóságok számunkra, egész emberi lényünkben csak Szentlélek által lesznek láthatóak és befogadhatóak. Az Istentől elszakadt emberi elménk, testi, pszichoszomatikus érzékelésünk teljesen alkalmatlan úgy az egy igaz Isten megismerésére, mint a befogadására.

A próbák próbája egész életünkben az, hogy nyilvánvalóvá legyen nekünk és bennünk, minden más embernek és az Istennek, hogy a saját szemünknek hiszünk jobban, vagy a Szentlélek által megelevenedett evangéliumnak? A saját testi érzékeléseinknek adunk hitelt, vagy öröktől fogva való Urunknak, kinek istenségét a világ sem képes befogadni.

Megismerhetjük-e tehát Istent a halál testében, aminek minden érzékelése egy letűnt világhoz tartozik? Isten ígéje azt mondja, hogy nem! Istent csak Szentlélek által ismerhetjük, a Szentlélek bennünket újjá szülő és mindenestől megújító, újjáteremtő műve által, a Vele való személyes közösségünk által.

Cornelius történetéből azt tanuljuk meg, hogy ez a csodálatos megújítás és újjá teremtés itt történik az ígével való közösségünkben! Kiáltunk, könyörögjünk, esedezzünk azért, hogy Krisztus Urunk mai tanúiként Szentlélekkel együtt tanúskodjunk! Ámen.